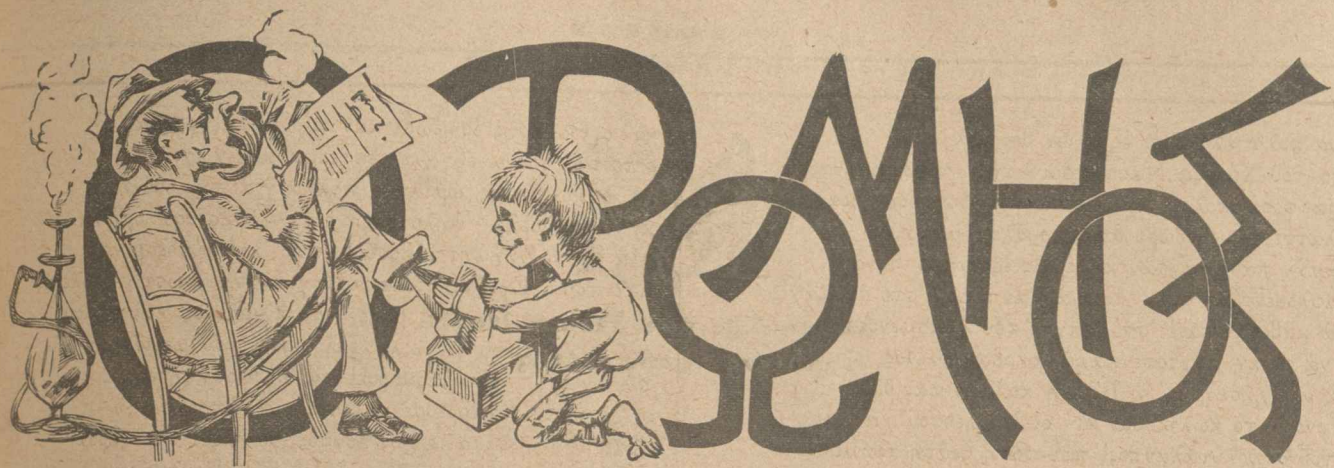

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὅγδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακῆσάκι' ἐννενηντα ἓνα,
πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ῥωμῆς τὴν ἐβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέγωμαι — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε,
καὶ ὅτων Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα δὴν — δίχως νάζια κι' ἐντροπὴν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιά τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητὴς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Τοῦ Δεκεμβρίου εἰκοσιμία,
μεγάλης φτώχειας ἐπιδημία.

Ποῦντος τρακόσα ἔξιπτα ἔξη,
λίμα ρητόρων ὡς ποῦ νὰ φέξη.

Τῆς Βουλῆς τὰ πρακτικὰ
κάπως περιληπτικὰ.

Ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς 'στὴ γοῦνα τυλιγμένος
μυκτὸς ξεροτρίβεται, γελᾷ καὶ καμαρώνεται,
κι' ἂν κι' ἦτον ἄρρωστος βαρεῖα καὶ κρυολογημένος
ἀννεὶ ξενύκτια 'στὴ Βουλὴ κι' ὁλόρθος ξημερώνεται.
Καὶ γιὰ τὰ Νομοσχέδια τοῦ παραρίχνονται πολλοὶ
κι' αὐτὸς μαριόλος δὲν 'μιλεῖ.

Καμπόσοι λὲν ἡ γοῦνα του πῶς εἶναι λεοντῇ
κι' ἂν τοῦ τὴν βγάλουν μιὰ φορὰ τὰ πάνδεινα θὰ πάθῃ,
ἀλλ' ὅμως ὁ Πρωθυπουργὸς ἀφίνει μιὰ βροντὴ
καὶ χάνουν ὅλ' οἱ ρήτορες ταῦτά μὲ τὸ καλᾶθι.
Κι' ἀνάθει κι' ἐρεθίζεται πολλῶν στωμύλων ἡ χελὴ
κι' αὐτὸς μαριόλος δὲν 'μιλεῖ.

Ὁ Ράλλης ἀνυπότακτος τοῦ μπαίνει 'στὸ ρουθεῖνι,
ἀρχίζει τὸ ξημέρωμα, φωνάζουν τὸ σαλέπι,
κοιμάται καὶ ὁ Πρόεδρος μαζί μὲ τὸ κουδοῦνι
χωρὶς ν' ἀκούῃ τίποτα καὶ τίποτα νὰ βλέπῃ.
Κι' ἐνῷ ἀγρία τσαμπουνᾷ τῶν λυσσασμένων ἡ Βουλὴ
αὐτὸς μαριόλος δὲν 'μιλεῖ.

Τὸ δυνατό λεφοῦσι του κυττάζει πέρα πέρα
καὶ παραιτεῖ τοὺς ρήτορας νὰ κοπανοῦν ἄερά,
μηδὲ τοῦ καίγεται καρφί, μηδὲ τὸν μέλει ὄραμι
μ' ὅσα πικρὰ παράπονα κι' ὁ Τράκας ἂν τοῦ κάμῃ.
Εἶναι κοπάδι δυνατό κι' ὅσο κι' ἂν σκουῖζον οἱ τράλλοι
αὐτὸς μαριόλος δὲν 'μιλεῖ.

Ζαρώνουν 'στὸ ξενύκτισμα τῶν Βουλευτῶν τὰ μῆλα
καὶ ἀφθαῖς βγάξ' ἡ γλῶσσα των ἀπὸ τὸ μίλα μίλα,
τὰ χεῖλη των δὲν βρίσκεται κανένας νὰ γλυκάνῃ,
κι' αὐτὸς ὁ Τράκας ὁ Κομνᾶς τροπολογίαις κάνει,
κι' ἐνῷ 'στὸ βῆμα κι' ὁ Κομνᾶς τὸν Θεωδώρακη προκαλεῖ
αὐτὸς μαριόλος δὲν 'μιλεῖ.

Μὲ χιμογέλοιο 'στὴ γραμμὴ τοῦς Κροδονάτους βλέπει
καὶ πρὸς νεροῦ των μιὰ στιγμὴν ἂν πᾶν δὲν ἐπιτρέπει,
κι' ἐκεῖνοι ποῦ τοὺς 'χόρτασε ρουσφέτια τῆς κοιτιάς
ἄμάν, τοῦ λένε, ἄσε μας πρὶν παθῶμε δουλειαίς.
Κι' ἐνῷ καθένας σφίγγεται ὅσο 'μπόρεση πρὸς πολλοὺς
αὐτὸς μαριόλος δὲν 'μιλεῖ.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτους,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Φ.— Ὑπάρχουν εἰς τῆς πλάσεως τὴν τόσῃ ποικιλίαν
καμπόσα ζῶα, Περικλῆ, ποὺ δίχως δυσκολίαν
πετοῦν μακρὰν τὰ πόδια των, τὰ χέρια, τὸ στομάχι,
τὸν ἀφρόν, τὰ σπλάγγνα των, καὶ ὅ,τι μέλος λάρχη,
κι' ὕστερα πάλι—φοδερὸν νὰ τὸ προσφέρῃ στόμα—
μαζεύουν τὰ κομμάτια των καὶ γίνονται ἓνα σῶμα.

Π.— Τί λέες, μωρέ;

Φ.— Μιῶ σωστά σὰν ἄνθρωπος σπουδαίος,
μὰ σὺ γαῖδουρι-ξέστρωτο κι' ἀγράμματος γυδαίος
ποτέ σου δὲν ἐνόησες τὸ τί σημαίνει πλάσις
καὶ τί θὰ 'ποὺν μυστήρια τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης.

Π.— Θ' ἀναγκασθῶ 'στὸ μούσι σου νὰ μὴν ἀφήσω τρίχη.

Φ.— Αὐτῶν τῶν ζῶων ἤθελα τὸ χάρισμα νὰ εἶχα,
κι' ὅταν καμπόσοι ρήτορες θρασεῖς 'στὸ Βουλευτήριον
τὸν νέον νόμον τοῦ καπνοῦ τὸν θεωροῦν σωτήριον
νὰ ρίχνω τὸνα χέρι μου ἀμέσως ἀπὸ 'πάνω
καὶ με' γροθιάς τὰ μούτρα των μούτσουνας νὰ τὰ κἄνω.
Κι' ὅταν κανένας πολέμῃ ἐκ τῶν χορτάτων φίλων
τὸν νέον σιδηρόδρομον τῶν Καλαμῶν καὶ Μύλων,
ἐνῷ ἐκεῖνος τσαμπουνᾷ καὶ λείπει τὸν κακὸ του
νὰ ρίχνω τὸ κεφάλι μου νὰ σπάζῃ τὸ 'δικό του.

Κι' ὅταν κανένας ἐξυμνῇ μετὰ μονομανίας
τὸ Ὑπουργεῖον, Περικλῆ, τὸ τῆς Συγκοινωνίας,
νὰ τοῦ πετῶ 'στὸ στόμα του τὴν ἀσθενῆ μου σπλήνα
ἢ καὶ κανένα εὖσμεν ἐντερικὸν σωλήνα.

Κι' ὅταν καμμιὰ βλαχόκαλτσα, ποὺ ξαπλωμένη χάσκει
κι' εἰς ὅτι 'πῇ ὁ Θεὸς ποτὲ δὲν ἀντιφάσκει,
σπουδαῖα Νομοσχέδια ψηφίζῃ σταυροπόδι
νὰ τοῦ πετῶ 'στὰ μούτρα του ἀδένα σιελώδη.

Κι' ὁ Δεληγιώργης σὰν 'μιλῇ περὶ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ
τῆς ἀκοῆς τὸ τύμπανον μακρὰν μου νὰ τὸ ρίπτω,
κι' ὅπόταν μᾶς ὑπόσχεται νὰ τὰ ἐξομαλύνῃ
νὰ τρέχῃ τὸ ποδάρι μου τὸ στόμα του νὰ κλείνῃ,
καὶ τοῦ Ζαήμη τοῦ σοφοῦ, ποὺ σιωπᾷ πολὺ,
νὰ τοῦ πετῶ τὴν γλῶσσα μου ν' ἀρχίζῃ νὰ 'μιλῇ,
κι' εἰσάγων Νομοσχέδια Χρυσόστομος νὰ φαίνεται
κι' ὁ κόσμος με' τὰ λόγια του κι' αὐτὸς νὰ ξεκουφίνεται.

Κι' ὁ Βαλσαμάκης σὰν 'μιλῇ νὰ χύνω τὰ νερά μου
καὶ σὰν 'μιλῇ ὁ Θεόδωρος νὰ βγάζω τ'ἀντερὰ μου,

Κἄτι ποῦ ἐνδιαφέρει — τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ κεμερί.

Ὅσοι τοῦ πέμπτου τόμου μας κατέχουν ἀγγελίαν
χωρὶς πολλὴν παράκλησιν καὶ ἄλλην ὁμιλίαν
παρακαλοῦνται τάχιστα νὰ μᾶς τὴν ἀποστείλουν
καὶ ταῦτοχρόνως μετ' αὐτῆς καὶ ὅ,τι μᾶς ὀφείλουν.

Ὅστις δ' ἀνὴρ φιλόμουσος ἐπιθυμεῖ νὰ ἴδῃ
τοῦ φιλοσόφου Φασουλῆ τὸ φοδερὸν βιβλίον,
πωλεῖται εἰς τὸ σπῆτι μας, εἰς τοῦ Κωνσταντινίδου,
καὶ 'στῆς Ἑστίας τῆς γνωστῆς τὸ Βιβλιοπωλεῖον.

καὶ σὰν τελειώσῃ, Περικλῆ, νὰ τὰ ξαναμαζεύω
κι' ἀπάνω εἰς τὸ πάλκο μου μαζὶ σου νὰ γράψω.
Κι' ὅπόταν φοβερίζεται ἀπὸ τὸν Θεόδωρον
ὁ Σταμπουλῶφ ὁ Βούλγαρος καὶ ὁ Σαλιθεοῦρ,
ἐδῶ κι' ἐκεῖ τὰ μέλη μου ἀμέσως νὰ σκερπίσω,
νὰ μείνω τίποτ' ἀπ' ἐμπρός καὶ τίποτ' ἀπ' ὀπίσω,
ὥς νὰ περάσῃ ὁ θυμὸς τοῦ πρώτου Στρατηλάτου
κι' ἀπὸ πολέμους φοδερὸς 'συχάζουν τὰ μὲλά του.
Κι' ὅπόταν τὸ Κορδόνι του 'στὴν νύστα μᾶς ψοφῇ
κι' ἡ πλειονοψηφία του 'στὰ κουτουροῦ ψηφίσῃ
καὶ Νομοσχέδια καπνοῦ καὶ Μύλων-Καλαμῶν,
ὑπέκουσα 'στὸν βράζοντα τοῦ Θεοδωρῆ θυμὸν,
ὅπόταν θὰ ξεκουμπισθῇ 'στὸ τέλος τὸ κοπάδι
καὶ Τράγκα δὲν θὰ βλέπωμε μὴδὲ Γεωργιάδη,
τότε ὅπου τὸν Θεόδωρο καθένας θὰ συγχάρι
τὸ κάτω κάτω ἄντερο ν' ἀρπάξω εἰς τὸ χέρι,
ποῦ ὅπως ἐμάχθες καὶ σὺ κι' οἱ ἄλλοι συμπολιταί
ἀπειθυσμένον ἔντερον παρ' ἰατροῖς καλεῖται,
καὶ νὰ χρημίζω με' αὐτὸ 'στους Βουλευτὰς ἀπάνω
καὶ πᾶν καὶ κιοῦτ τὰ μούτρα των πατσάδες νὰ τὰ κἄνω.
νὰ δέσω δὲ τὸν Θεόδωρο μ' ἐκεῖνο τ'ἀντερὸ μου
κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ νὰ τὸν τραβῶ κατὰ μεσῆς τοῦ δρόμου
καὶ νὰ φωνάζω 'στὸν λαόν κι' εἰς κάθε πειναλέον:
«Ἴδε ὁ μέγας ἄνθρωπος, ὁ μέγας Ναπολέον».

Ἀφοῦ δὲ τὸ καθήκον μου πρεπόντως ἐκτελέσω
κι' ἄλύπητα Πρωθυπουργὸν καὶ Βουλευτὰς ἄλῃσω,
τὸ ἄντερὸ μου ἔπειτα νὰ κρύψω 'στὴν κοιλίᾳ μου
καὶ οὕτω πῶς, βρὲ Περικλῆ, νὰ πάω 'στὴν δουλειά μου.
Κατάλαβες;

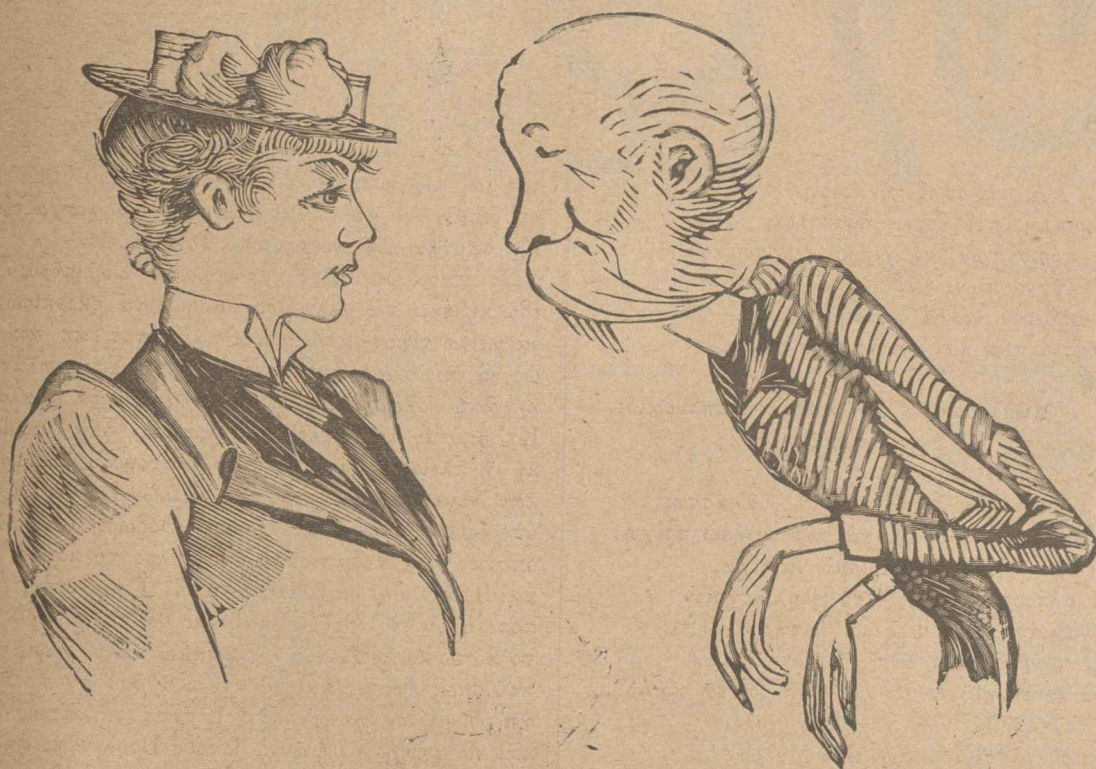
Π.— Κατάλαβα...

Φ.— Χαίρω πολὺ, μαγκούφη,
κι' εἴθε νὰ καταλάβαιναν κι' οἱ ὅμοιοί σου μπουφιοί,
γὰ νὰ μὴν ἔχουμε φαγὶ καὶ τακτικὸ καὶ πρόχειρο
γιαχνὶ με' ἀλογόμυναις καὶ σούπ' ἀπὸ σκαντζόχοιρο.
Κατάλαβες;

Π.— Κατάλαβα...

Φ.— Δὸς μου λοιπὸν στηλιάρι.

Π.— Ὅρσε 'στὸ κάτω ἄντερο ἐπὶ κλωτσιάς, σαλιάρι.

Περὶ παραδῶν σύσχεψις τοῦ πρώτου ἐν τοῖς ἴσοις
παρούσης καὶ τῆς Παραδώφ, πλουσίας Πριγκηπίσσης.

**Πρὸς τὰς Δυνάμεις Φασουλῆς
μετὰ δυνάμεως πολλῆς.**

Ὅτις Δυνάμεις σύμμαχοι καὶ φίλοι τῶν Ἑλλήνων
πρὸς ἡμᾶς καὶ πάλιν ἐρχομαι τὴν κεφαλὴν μου κλίνων,
ἐν καὶ ὡς τώρα καθήμεν ἱστορικὴ μᾶς νότα
ἐπὶ τὰς μεγάλας σας Αἰλὰς οὐτ' ἔγχεος δὲν ἀφίνει,
καὶ ἡ σκουπίξοντα μ' αὐτὴν τὰ σεβαστὰ σας νῶτα
ἐπὶ τῶν ἀγρίων σκουπιδιῶν τὴν ρίχνουν τὸ κοφίνι.

Ὁ Βούλγαρος ὁ Σταμπουλῶφ, ἐκεῖνος ὁ ἰνφάμε,
ἐπὶ τῆς γλῶσσας μας τὴν διδοχὴν ἐσχάτως,
ἐνῷ δὲν ἔχομε ψομὶ τὴν σήμερον νὰ φάμε
ἐπὶ τῆς γλῶσσας ἡ Ἑλληνικὴ πηγαίνει κατὰ κράτος.
Ὅτι τοῦτο ἀπεφάσισε τοῦ Περικλῆ ὁ βλάμης
νὰ στείλῃ διακρίνωσιν σπουδαίαν 'στὰς Δυνάμεις.

Ὅχι πῶς γὰρ τὸ ζήτημα τῆς γλῶσσας μᾶς μὴν
ἔχει πῶς εἶναι ταχάτε ὑπόθεσις μεγάλη,
ἔχει πῶς τὸ Ρωμαῖκο τὰ δικά του θέλει
κι' οὐδὲ τὴν σκακάρικα του γλῶσσας πῶς θὰ βγάλῃ.
Γι' αὐτὰ δὲν στέλλουμε γραστὰ καὶ νῶτα ὅλῃνα,
μὰ γὰρ νὰ φάσῃ ὁ καθένας με' λόγια φουσκωμένα.

Κι' ἐν ὁ γελαῖος Σταμπουλῶφ, τὸν Τσουνηδὸν ἢ λέρα,
σκαρῶσῃ 'στὸ Ρωμαῖκο μπελάδες καὶ δουλειάς,
κι' ἐν πετσόκαψῃ τῶν Ρωμηῶν τῆς γλῶσσας πέρα πέρα
κι' ὅλαις τῆς φάγ' ἡμῶν τοῦ με' καπνοῦ καὶ ἑλῆται,
ἡμεῖς εὐθὺς θὰ βάλουμε τὰ χέρια μὲς 'στὴν τσέπη
καὶ θὰ περιφρονήσωμε τὸν Τσουνηδὸν ὅπως πρέπει.

Πῶς τοὺς Βουλγάρους πάντοτε τοὺς ὑπερκαπαῖτε
πολὺ καλὰ τὸ βλέπομε καὶ ὅλοι τὸ γνωρίζομε,
ἐνῶ ἡμεῖς τοὺς γίγαντας ἀπόνως μᾶς κτυπάτε
καὶ πάντα μᾶς ἀφίνετε μὲ νόταις νὰ γκαρίζομε·
ἀλλὰ κι' ἡμεῖς, κυττάζοντες τὴν τόσην τύφλωσίν σας,
περιφρονοῦμεν πάντοτε τὴν περιφρόνησίν σας.

Καὶ θ' ἀποδείξη ἡ γρήγορα ὁ πανδομάτωρ χρόνος
πῶς ἓνας ρῦπος Ἑλλήνος, ἀνθρώπου ἢ γαιῶδρου,
ἐπάνω 'στὰ προπύλαια τοῦ θείου Παρθενῶνος
ἀξίζει περισσότερον τοῦ καθενὸς Βουλγάρου.
Αὐτὰ τὰ ξέρετε καὶ σεῖς καλλίτερον ἀπὸ 'μένα
κι' ἀδίκως χάνω τὸν καιρὸ μὲ λόγια μασσημένα.

Κι' ὁ Θεωδώρακης σήμερα μετανοεῖ πικρῶς
γιατὶ ἐφάνη ἄλλοτε Γορτύνιος μικρὸς
καὶ πόλεμος τοῦ 'κάπνισε νὰ κάμῃ ἔρον ἔρον
κι' ἔκοψε καὶ τὸ χέρι του πρὸς χάριν τῶν Βουλγάρων,
τὸ χέρι ποῦ 'στὸ κράτος μας θ' ἀνοιξῇ νέα ὅρια
μὲ Νομοσχέδια καπνοῦ καὶ δωδεκατημόρια.

Ὁ Θεωδώρακης τώρα πιά τὸν μπουνταλά δὲν κάνει,
μὲ τὸν καιρὸ φρονίμεψε καὶ ἄλλαξε μὴχλά,
μὴδὲ τὴν σακαράκα του γι' ἀστεία δὲν τὴν πιάνει
καὶ μὲ τὸν Τσοῦση Σταμπουλῶφ ἀδιέκοπα γελᾷ.
Κι' ἂν κάθε λίθον καθ' ἡμῶν ὁ Βουλγάρος κινήσῃ
ὁ Θεωδώρακης σκέπτεται νὰ τὸν περιφρονήσῃ.

Ἄς πολεμῇ τοὺς Ἑλληνας ἢ βάνουσος ἀγέλην
κι' ὁ μασκαράς ὁ Σταμπουλῶφ ἂς κάμῃ ὅ,τι θέλει.
Ἐμποδίσαι τὴν γλῶσσα μας; ... ἂς μᾶς τὴν ἐμποδίσῃ...
τὸν Θεωδώρακη ὅπως πρὶν μ' αὐτὸ δὲν θὰ κουρδίσῃ,
οὔτε γιὰ τοῦτο θούρια θὰ ψάλλωμε ἀοίδιμα,
ἀλλ' οὔτε θ' ἀγριεύωμε γιὰ κάθε φύλλου πήδημα.

Κι' ἂν δὲν ἀρέσ' ἡ γλῶσσα μας 'στὸν Σταμπουλῶφ τὸ τέρας
κι' οἱ Ἑλληνες τῆς Βουλγαρίας θὰ χάσουν τέτοια χάρι,
ὅμως ἡμεῖς οἱ κάτοικοι τῆς γῆς τῆς ἐλευθέρως
μὲ δύο γλώσσαις ρέβομε, τοῦ Κόντου καὶ Ψυχάρη,
κι' οὔτε ποτὲ συμφέροντα θὰ πάθουν ἐθνικά
ἂν οἱ ραγιαῖδες ὁμιλοῦν καὶ κορακιστικά.

Ὅριστε!... πῶς σὰς φαίνεται;... γιὰ μίαν παληογλῶσσα
νὰ χάσωμε τὸ ζεῦκι μας καὶ τάχαθὰ τὰ τόσα,
νὰ βάλωμε σὲ κίνησι στρατεύματα καὶ στόλους,
ν' ἀρχίσουν ἐμβατήρια γαιδοουριναῖς ὀρχήστραις,
νὰ γίνουν ἓνα κι' οἱ Ρωμηοὶ μὲ Τσοῦσηδες χαχόλους
κι' ἐπιστρατεία νάχωμε μὲ κάλους καὶ χιονίστραις.

Ὅχι... ποτὲ δὲν θὰ δεχθῶ τὸ εὐγενὲς μου αἷμα
σὲ πόλεμο χωριάτικο ποταμῆδὸν νὰ τρέξῃ,
μὴδὲ ἀρμόζει 'στὸ χρυσὸν τῆς Γορτυνίας θέρεμμα
μὲ φάρα ἰνφραμόκορμη καὶ μὰ σπαθιά νὰ παίζῃ.
Ὅχι... κανεῖς Προθυπουργὸς δὲν θὰ γενῇ κωθῶνι
μὰ τοὺς πεσόντας ἄλλοτε λαμπρῶς ἐν Μαραθῶνι.

Ὁ Θεωδώρακης σήμερα δὲν φαίνεται κορόϊδος,
εἰξεύρει νὰ περιφρονῇ καὶ νὰ τὰ κάμῃ ραῖδα.
Ἄν χάνεται ἡ γλῶσσα μας ἢ δόξα μας δὲν θνήσκει.
ἡμεῖς δὲ γλῶσσαν τρώγομεν καὶ βωδινὴν καὶ πρόβαινι,
ἐνῶ τὸ Ἰσοζύγιον ὁ Θεωδῶρς εὐρίσκει
κι' ὁ ἀδελφὸς του ὁ γιάτρος τοῦ τύφου τὸ μικρόβιον.

Δι' ὅλ' αὐτὰ τὰ σοβαρά, Δυνάμεις φιλικαί,
θερμότατα παρακαλῶ ἀντὶ τοῦ Δεληγιάννη
ν' ἀφήσετε τὸν Σταμπουλῶφ τὸν βλακοτενεκέ
'στὸ ζήτημα τῆς γλώσσας μας τὸ κέφι του νὰ κάμῃ.
'Ελπίζων στὴν 'φιλίαν σας σὰς ἔχω... Φασουλῆς
εἰς τὰποχωρητήρια κρυμμένος τῆς Βουλῆς.

Καὶ ὀλέγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἀνώνυμος Ἑλληνικὴ Μεγάλη Ἑταιρία
τῶν γενικῶν Ἀσφαλειῶν, κληθεῖσα ΕΘΝΙΚΗ,
καὶ ὅσους φλέγει ἀληθῶς θερμὴ φιλοπατρία
ἂς τρέξουν ὅσον τάχιον ν' ἀσφαλισθοῦν ἐκεῖ.
Ἡ καθεμία Τράπεζα εἰς ταύτην ἔχει μέρος
καὶ μέτοχοι καὶ ἰδρυταὶ οἱ πρῶτοι παραδοῦχοι,
κι' ἂς σπεύσῃ πρὸς ἀσφάλειαν 'στὴν ΕΘΝΙΚΗΝ ἐγκαίρως
κι' ἐκεῖνος ποῦ δὲν ἔβαλε 'στὰ πόδια του τσαρούχι.
'Ασφάλεια κατὰ πυρὸς, τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης,
καὶ τῶν παντοίων συμφορῶν, ὅπου γεννᾷ ἡ πλάσις,
ἀσφάλεια εἰς φοβερὰ κι' ἀπρόοπτα συμβάντα,
ἀσφάλεια 'στὸ εἶναι σας, εἰς τὴν ζωὴν, εἰς πάντα.
Πλὴν μελετήσας κι' ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὸ Καταστατικὸν
καὶ κάθε του ἀσπρόρρουχο εἰς ταύτην θ' ἀσφαλίσῃ,
ἂν καὶ ὁ ρέκτης Ἰπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν,
ὅπου μᾶς βγάζει τὴν ψυχὴν ὡς ὅτου νὰ 'μιλήσῃ,
σπουδαῖα Νομοσχέδια ὑπέβαλεν ἐσχάτως,
μὲ τὰ ὁποῖα σίγουρα θ' ἀσφαλισθῇ τὸ κράτος.

Ἀσφαλείαν δι' ὅλα σας ἡ ΕΘΝΙΚΗ κηρύττει...
ὁδὸς Σταθίου, κύριοι 'στοῦ Ἀξελῶ τὸ σπῆτι.

Νέον Ἡμερολόγιον τῶν Κυρῶν ποικίλον,
ἀρμόζον καὶ 'στὸ ἄσχημον καὶ εἰς τῶραιον φύλον.
Διεστὸν ἐξ ὕλης ἐκλεκτῆς, τερπνῆς καὶ γλαφυρῆς,
καὶ σπεύσατε πρὸς τὴν Παρὲν νὰ πάρτε ἀνθρώποι,
καὶ μὲς 'στ' ἀφράτα γέμια τῆς ἂς τρέξῃ ὁ παρᾶς
καθὼς ἡ Ἐννεακρόνους τὸ πάλαι Καίριον.

Γεωργιάδης ὁ γνωστός, τοῦπικλὴν Παναγιώτης,
ἀνὴρ δραστηριώτατος καὶ μάλιστα πατριώτης,
ἐσχάτως πρῶτον ἐγενεν ἐδῶ τοῦ Τσανακλή,
τοῦ ἐν Καίρῳ Ἑλλήνος καὶ πρῶτον θερμαινῶν,
ποῦ βρίσκεται καὶ εἰς στενὰς μὲ τὸν Κεδίῳ σχέσεις
καὶ προμηθεύει δι' αὐτὸν σιγὰρὰ ἐκ τῶν πρώτων,
βραβεῖα δ' ἔλαβε χρυσὰ εἰς ὅλας τὰς Ἰσθμιαῖς
καὶ τὰ καπνὰ τοῦ ἑκαμὴν παντοῦ καὶ πάντα κράτον.
Τσιγάρ' ἀντάξια τιμῆς καὶ δόξης αἰδίου,
κι' ἂς τρέξῃ ὅποιος κάπνισμα ποθεῖ καὶ λαχταρᾷ
εἰς τὸ ἐδῶ Κατάστημα, εἰς τὴν ὁδὸν Σταθίου,
νὰ καταλάβῃ τί θὰ 'πῃ τσιγάρῳ μὴ φορᾷ.